

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1506/2022
13.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ПРОЛЕЋЕ ДОО Врање, чији је пуномоћник Кокан Ђорђевић, адвокат у ..., против туженог NLB KOMERCIJALNA BANKA АД Београд (раније KOMERCIJALNA BANKA ад Београд), чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 3.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 8098/21 од 07.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 13. октобра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 8098/21 од 07.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 8098/21 од 07.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 26П 243/2021 од 27.05.2021. године у ставу I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је ништава одредба члана 5. став 5.1. Уговора о оквирном овердрафт кредиту – дозвољеном прекорачењу на текућем рачуну клијената код банке број ...-...-..., кредитна партија број ...-...-... закљученог између тужиоца и туженог, дана 22.09.2015. године, која гласи: „Корисник је сагласан и овлашћује банку да на дан активирања кредита, једнократно наплати накнаду за обраду захтева у износу од 0,60% од износа одобреног кредита из члана 1. Уговора, задужењем текућег рачуна корисника кредита код банке.“ У ставу II изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име стицања без основа, исплати износ од 3.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 23.09.2015. године до исплате. У ставу III изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.300,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке, до дана плаћања.

Пресудом Привредног апелационог суда 11Пж 8098/21 од 07.04.2022. године, у ставу I изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. У ставу II изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, разматрања питања од општег интереса и разматрања питања у интересу равноправности грађана, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У ситуацији у којој тужени није поступио на описани начин то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу 13.01.2021. године. Вредност предмета спора је 3.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 25,51 евро.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност

од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке пресуде.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић